

DETELJA

Tone Pavček

Oj, detelja opolnoči
zaupno mehka in zelena!
Oj, pokošena red slasti,
ko on je mož in ona žena!

A glej: midvâ pa morava oba
to noč drug drugemu priznati:
noči so hladne in ne da,
ne da se v detelji zaspati.

AKVAREL Z LJUBLJANICE

France Kosmač

Modri, rdeči in zeleni
čolni čakajo na veslo.
Misli so nemirne v meni,
misli, čolne — kam bo neslo?

Glej pod nebom ptičev trumo,
glej jo v vodi iznenada!
Teče, teče z lahnim šumom,
velo listje vanjo pada.

Ptičev bežne trume, srečno,
hrepenenje moje z vami!
Hitre temne vode, večno
vaš otožni šum me mami.

Listi veli in rumeni,
o plesalci plameneči!
Veter, pravljice o sreči
z njimi plesat me poženi!

Sonce, siješ brez gorkote,
sonce, o slikar varljivi!
Smrt prihaja, dravec, pote
in po vse, ki zdaj smo živi.

Če se smeje, a ne greje
sonce zlato, kaj mi mari!
V barve se, oči, izlijte,
le ne jokajte nikari!

KOLONIJA

Gema Hafner

1

Stari šjor Dionisio Fabris je bil naveličan enoličnega življenja v mestecu. Ure in ure je posedeval v svojem majavem gugalnem stolu ob oknu, pestovaje v naročju velike, mehke, pegaste roke in zdolgočasno gledal na strmo, tlakovano uličico. Pogled se mu je nešteto krat ustavil na ponosni dvonadstropnici, ki je bila nekdanj last njegovih sorodnikov, signorov Lenzi, zagrizenih italijanašev, ki so se brž po osvoboditvi preselili v Milan.

Dionisio vsakokrat žalostno majaje z glavo sočutno strmi v kamnito poslopje z visokimi, polkrožnimi okni, ki nad vežnimi vrati pestuje balkon s stebričasto ograjo — kakor bi bila dvonadstropnica osramočeno, trpeče, ponižano bitje. Maledetti ščavi! Kako so oskrunili »palazzo Lenzi«! Nekdanj razkošno opremljene sobe, v katerih je zaradi skoraj vedno zaprtih polknic ali v bogate gube nabranih baržunastih zaves vladal zelenkast polmrak, da se je težko pohištvo iz trdega, rezljanega, hrastovega lesa srebrnkasto bleščalo, so preuredili v pisarne, v društvene prostore, v čitalnico! Sobane v pritličju so prezidali, vanje se je vselila nabavljalna zadruga, v stransko krilo pa uslužbenska menza! Stene so pobelili, a kakor da bi skozi apno udarjala vlaga, se še rišejo obrisi prejšnjega rožastega vzorca.

Ob misli, kaj je doletelo »palazzo Lenzi«, Dionisio navadno grdo zakolne, nabere svoj drobni, zmečkani obraz v jezne gube, se močno nagne skozi okno in zaničljivo pljune, želeč, da bi se »hudičem« dvonadstropnica pri prič podrla.